

1

Važiuodamas Truvėjaus keliu Morisono valstybinio parko link, jis buvo atsargus. Trisdešimt penkių mylių kelionė iš Manhatano į Roklando apygardą virto košmaru. Buvo šešta valanda, bet dar neprašvitę. Snygis per naktį sustiprėjo ir dabar sniegas negailestingai barbeno į priekinį automobilio stiklą. Virš galvos pakibę į milžiniškus balionus panašūs pilki ir sunkūs debesys, atrodė, tuoj sprogs. Pagal orų prognozę, po vidurnakčio kritulių turėjo sumažėti. Kaip įprastai, orų pranešėjas klydo.

Jis jau buvo netoli įėjimo į parką, kur dėl audros neturėtų būti vaikščiotojų ar bėgiotojų. Su kelių policininkais prasilenkė prieš dešimt mylių, bet jų automobilis pralėkė blyksėdamas šviesomis – veikiausiai į nelaimės vietą. Žinoma, policininkams negalėjo kilti įtarimų dėl jo bagažinės, kur mažoje erdvėje, apkrautas lagaminais, prie atsarginės padangos buvo išpraustas plastikinis maišas su šešiasdešimt vienu metų garsios rašytojos Etelės Lambston kūnu.

Išsukęs iš Truvėjaus kelio, jis netrukus pasiekė automobilių aikštelę. Kaip ir tikėjosi, ji buvo beveik tuščia. Tik keletas šen ten padrikai pastatytų, sniegu užklotų mašinų. Prakeikti stovyklauotojai, pamanė. Svarbiausia kaip nors jų išvengti.

Lipdamas iš automobilio atsargiai apsižvalgė. Nė gyvos dvasios. Pusnys augo. Sniegas turėtų paslėpti pėdsakus ir vietą, kurioje ketino ja atsikratyti. Jei pasiseks, kai ji bus surasta, mažai kas bus belikę.

Iš pradžių vienas nuėjo iki tos vietos. Jo klausa buvo puiki. Dabar ją įtempė iš visų jėgų, stengėsi prasiskverbti pro aimanuojantį vėją ir jau apsunkusių šakų girgždesį. Kelyje pasitaikė status šlaitas. Už jo, ant išsikišusio nuolydžio, stūksojo uolienos ir klibančių sunkių akmenų krūva. Nedaugelis vargindavosi užlipti iki šios vietos. Jojikams čia lankytis uždrausta – arklidžių darbuotojai nenori, kad priemiesčių namų šeimininkės, pagrin dinės jų klientės, nususuktų sprandus.

Prieš metus susidomėjęs, buvo užlipęs ir prisėdęs pailsėti ant panašios į milžinišką riedulį uolos. Rankai slystelėjus uola, pajuto už jos žiojinčią kiaurymę. Tai buvo ne įėjimas į urvą, o natūraliai susiformavusi olos anga. Jau tada šmėkstelėjo mintis, kad būtų puiki vieta kam nors paslėpti.

Sniegui virstant ledu, kopti buvo sunku, bet slidinėdamas ir čiuzinėdamas šiaip taip užsiropštė. Kiaurymė tebebuvo, kiek mažesnė, nei prisiminė, bet kūną įsprausti pavyktų. Laukė kitas – sunkiausias etapas. Grįžti prie automobilio turėjo nepaprastai saugodamasis, kad niekas nepastebėtų. Nors pats sa vaime juodas plastikinis maišas įtarimų nekėlė, automobilį jis pastatė ant kampo taip, kad niekas iš pravažiuojančių nematytų, ką tempia iš bagažinės.

Gyva Etelė atrodė apgaulingai liekna. Tik pakėlęs plastiko įkapėse suvyniotą kūną prisiminė, kad iš tikrųjų tie brangūs apdarai slėpė stambius kaulus. Bandė persimesti maišą per petį, tačiau Etelė buvo užsispyrusi ne tik gyva, bet ir mirusi, tikriausiai prasidėjo *rigor mortis*. Kūnas buvo nepaslankus ir nevaldomas. Kai galiausiai ir nešdamas, ir tempdamas maišą nusigavo iki šlaito, užplūdęs adrenalinas suteikė jėgų per stačias ir slidžias uolas nuvilkti ją iki vietos.

Iš pradžių ketino palikti ją maiše. Tačiau paskutinę minutę apsigalvojo. Teismo ekspertai darosi velniškai nuovokūs. Beveik nepastebimų įkalčių – drabužių ar kilimų pluoštų, žmonių plaukų – jie aptikdavo visur.

Padėjęs maišą ant olos, pradėjo jį plėšyti, nekreipdamas dėmesio į šaltį: vėjo šuorai svilino pakaušį, o nuo sniego kruope-

lių skruostai ir smakras apledėjo. Maišas nepasidavė. Dviejų sluoksnių, niūriai prisiminė reklamas. Su įniršiu truktelėjo ir nusiviepe, kai maišui plyšus išvydo Etelės kūną.

Baltas vilnos kostiumas buvo suteptas krauju. Palaidinės apykaklė įstrigusi kakle atsivėrusioje ertmėje. Viena akis pramerkta. Brėkštančioje aušroje atrodė labiau susimąsčiusi nei nereginti. Etelės burna, kurios gyva niekuomet neužčiaupdavo, buvo taip suspausta, kad, regėjosi, tuoj tars vieną iš savo nesibaigiančių sakinių. Su niūriu pasitenkinimu tyliai pagalvojo, kad paskutinis sakiny, kurį ji ištarė, buvo lemtinga klaida.

Nenorėjo jos liesti net su pirštinėmis. Mirusi jau beveik keturiolika valandų. Pasirodė, kad nuo jos kūno sklinda salsvas kvapas. Staiga pasišlykštėjęs nustūmė kūną žemyn ir pradėjo krauti ant jo akmenis. Kiaurymė buvo gilesnė, nei įsivaizdavo, tad akmenys tvarkingai sukrito ant kūno. Atsitiktiniam laipiotojui nepavyktų jų išjudinti.

Baigta. Vėjo pustomas sniegas jau buvo paslėpęs pėdsakus. Kai dings iš čia, po dešimt minučių visi jo ir automobilio pėdsakai išnyks.

Suspaudęs plastiko draiskaną į gniužulą, nuskubėjo prie automobilio. Dabar klaidiai norėjo išvažiuoti, nutolti nuo šios vietos, kuri gali jį išduoti. Luktelėjo automobilių aikštelės pakraštyje. Joje stovėjo tie patys niekieno nepaliesiti automobiliai. Jokių naujų vėžių.

Po penkių minučių, po atsargine padanga paspaudęs suplėšytą maišą – laikinąsias Etelės įkapes, jis vėl važiavo Truvėjaus keliu. Dabar buvo daug vietos jos lagaminams, rankiniam bagažui ir rankinei.

Apledėjusiame kelyje eismo srautas didėjo, bet po kelių valandų jis jau bus Niujorke, grįžęs į normalią būseną ir tikrovę. Paskutinė vieta, kurią prisiminęs sustojo, buvo žvejybai dėl užterštumo netinkamas ežeras netoli Truvėjaus kelio. Puiki vieta atsikratyti Etelės rankine ir bagažu. Visi keturi daiktai buvo sunkūs. Jis žinojo, kad jie nugrims prie kito šlamšto, gulinčio gilaus ežero dugne. Žmonės čia atsikratydavo net senais automobiliais.

Švystelėjęs Etelės daiktus taip toli, kaip tik įstengė, pažiūrėjo, kaip jie pranyksta tamsiai pilkame vandenyje. Beliko atsikratyti sudraskytu, krauju suteptu plastiko gniužulu. Išsukęs iš Vest Saido greitkelio, nusprendė stabtelėti prie šiukšliadėžės. Rytoj ryte viskas bus išvežta ir dings šiukšlių krūvoje.

Kol grįžo į miestą, praėjo trys valandos. Vairuoti tapo pavojingiau, jis stengėsi išlaikyti atstumą nuo kitų automobilių. Avarijos, tegul ir nedidelės, jam tikrai nereikėjo. Praeis mėnesiai, ir niekas nebegalės pasakyti, kad šiandien buvo išvykęs iš miesto.

Viskas vyko pagal planą. Trumpai stabtelėjo Devintojoje aveniu ir atsikratė plastikinio maišo. Aštuntą valandą nuvairavo automobilį į Dešimtosios aveniu degalinę, nuomojančią ir senus automobilius. Mokėjo grynaisiais. Žinojo, kad degalinė nevykdo jokios apskaitos.

Dešimtą valandą, ką tik išsiprausęs po dušu ir persirengęs, jau buvo namie ir maukė neatmieštą burboną, bandydamas numalšinti staiga užplūdusį nervinį drebulį. Prisiminė visus vakarykščius įvykius nuo tos akimirkos, kai stovėjo Etelės bute, klausydamasis jos sarkastiškų pašaipų ir grasinimų.

Tada ji suprato. Rankoje jis laikė antikvarinį durklą nuo stalo. Jos veidas persikreipė iš baimės ir ji pradėjo trauktis ataturpsta.

Su pasitenkinimu perrėžęs jai gerklę, stebėjo, kaip ji suklumpa žengdama pro arką į virtuvę ir sukniumba ant keraminėmis plytelėmis išklotų grindų.

Vis dar negalėjo atsistebėti savo ramybe. Kad likimas neiškrėstų netikėto pokšto ir su savo raktu neįeitų koks tvarkytojas ar draugas, užsklendė duris. Visi žinojo, kokia ekscentriška gali būti ta Etelė. Jei kas nors, turintis raktą, rastų užsklėstas duris, pamanytų, kad ji neatsiliepia, nes nenori būti trukdoma.

Tada jis išsirengė iki apatinių ir užsimovė pirštines. Etelė ketino išvykti rašyti knygos. Jei pavyktų ją iš čia išgabenti, žmonės pamanytų, kad išvyko viena pati. Niekas nepasigestų praėjus savaitėms ar net mėnesiams.

Dabar, dideliais gurkšniais maukdamas burboną, prisiminė, kaip, parinęs drabužių iš jos spintos, pakeitė krauju permirkus

sį kaftaną, užtempė pėdkelnes, apvilko palaidinę ir švarką, užsagstė sijono sagas, nuėmė papuošalus, sukišo kojas į batelius. Sudrebėjo prisiminęs, kaip laikant ją ant palaidinės ir kostiumo gurgėjo kraujas. Tačiau tai buvo būtina. Kai ji bus surasta – *jei* bus surasta, – turi atrodyti, kad mirė taip apsirengusi.

Jis prisiminė, kad reikia nukirpti etiketes, nes jos būtų aki-vaizdūs įkalčiai. Spintoje ant vakarinės suknelės rado tikriausiai valytojos paliktą ilgą plastikinį maišą. Stengėsi darbuotis kuo greičiau: sugrūdo ją į maišą, tada išvalė kraujo dėmėm aptaškytą rytietišką kilimą, kloroksu nušveitė virtuvės plyteles, į lagaminus sukišo drabužius ir aksesuarus...

Prisimindamas tada suskambusį telefoną, vėl prisipylė pilną stiklą burbono. Įsijungė atsakiklis ir pasigirdo įrašas Etelės greitakalbe. „Palikite žinutę. Atskambinsiu, kai ir jei norėsiu.“ Tai jį nežmoniškai įsiutino. Skambučiui nutrūkus jis išjungė atsakiklį. Nenorėjo jokių skambinančių žmonių, kurie galbūt vėliau prisimintų atšauktus susitikimus.

Etelė turėjo butą keturaukščio rausvo smiltakmenio namo pirmame aukšte. Privatus įėjimas į kairę nuo atskiro prieangio, vedančio į pagrindinį įėjimą. Tiesą sakant, jos durys buvo paslėptos nuo gatvės praeivių akių. Vienintelis pavojingas tarpas – dvylika žingsnių nuo durų iki šaligatvio krašto.

Bute jis jautėsi palyginti saugus. Blogiausia prasidėjo vėliau, kai, paslėpęs stipriai suvyniotą Etelės kūną ir lagaminą po jos lova, atidarė duris į gatvės pusę. Akivaizdu, greitai pradės snigti, oras žvarbus ir drėgnas. Į vidų įsiveržė aštrus vėjo gūsis. Turėjo nedelsdamas uždaryti duris. Dar tik kelios minutės po šešių. Gatvės pilnos iš darbo grįžtančių žmonių. Palaukęs dar beveik dvi valandas, du kartus užrakino duris ir išsmuko į pigią automobilų nuomą. Iki Etelės buto grįžo automobiliu. Kol kas jį lydėjo sėkmė. Galėjo pastatyti automobilį beveik prie pat smiltakmenio namo. Gatvėje buvo tamsu ir tuščia.

Porą kartų suvaikščiojo pirmyn atgal, ir nešuliai atsidūrė bagažinėje. Trečias kartas buvo sunkiausias. Palto apykaklę timpelėjęs aukštyn, užsidėjęs seną kepurę, kurią rado ant išnuomoto

automobilio grindų, iš buto išgabeno plastikinį maišą su Etelės lavonu. Tik užvėręs bagažinę pirmą kartą pajuto, kad pavyks ištrūkti saugiai.

Buvo pragariškai sunku grįžti į butą, bet reikėjo įsitikinti, kad neliko nei kraujo pėdsakų, nei jo buvimo ženklų. Įtempti nervai rėkte rėkė važiuoti iki valstybinio parko ir išmesti kūną, tačiau jis žinojo, jog tai būtų beprotybė. Policija pastebėtų, kad kažkas nori patekti į parką naktį. Tad automobilį paliko gatvėje už šešių kvartalų, paskui elgėsi įprastai ir penktą ryto išvyko su pirmaisiais į darbą važiuojančiais žmonėmis...

Dabar viskas gerai, nuramino save. Jis saugus!

Siurbdamas paskutinį šildančio burbono gurkšnį suvokė, kokią siaubingą klaidą padarė, ir jau beveik žinojo, kas ją neišvengiamai aptiks.

Nyvė Kerni.

2

Radijo imtuvas įsijungė šeštą trisdešimt. Nyvė ištiesusi dešinę ranką apgraibom paieškojo radijo mygtuko, bandydama nutildyti įkyriai džiugų pranešėjo balsą, bet kai tik suvokė, ką jis šneka, stabtelėjo. Per naktį miestą uždengė aštuoni coliai sniego. Niekur nevykti, nebent tikrai būtina. Statyti automobilius tam tikroje gatvės pusėje laikinai uždrausta. Tuoj bus pranešama apie uždaromas mokyklas. Pagal skelbiamą prognozę, snigti baigs tik vėlyvą popietę.

Siaubas, pagalvojo Nyvė atsišliedama į galvūgalį ir iki pat veido užsitraukdama šiltą antklodę. Jai nepatiko, kad teks praleisti įprastą rytinį bėgimą. Susiraukė pagalvojusi, kiek siuvinių šiandien turi baigti taisyti. Dvi iš siuvėjų gyvena Naujajame Džersyje, tad kažin ar pasirodys. Vadinasi, norėdama suderinti Betės, vienintelės likusios sukirpėjos, darbotvarkę, parduotuvėje turėjo atsidurti kuo anksčiau. Betė gyvena prie Aštuoniasdešimt antrosios ir Antrosios kampo, tad ir pačiu blogiausiu oru šešis kvartalus iki parduotuvės galėtų ateiti pėstute.

Nors ir nenorom, ji paliko jaukią šiltą lovą, numetė apklotus ir nuskubėjo per kambarį prie spintos paimti savo seno vonios chalato, kurį jos tėvas Mailsas vadindavo kryžiaus žygių laikų relikvija.

– Jei tik kuri iš moterų, mokačių krūvas pinigų už tavo sukneles, pamatytų tave su šituo skuduru, grįžtų apsipirkinėti į Kleino parduotuvę, – kartą pajuokavo jis.

– Kleinas užsidarė prieš dvidešimt metų, bet vis vien, jei kas išvystų mane su šiuo skuduru, pamanytų, kad esu ekscentriška, – atšovė jam. – Taip atrodyčiau paslaptinčiau.

Aplink liemenį rišdama diržą ji kaip visada pasvajojo, kad geriau būtų paveldėjusi pieštuko lieknumo motinos figūrą nei kampuotą, liemeningą keltų protėvių kūną, tada sušukavo atgal anglies juodumo garbanotus plaukus, Rosečių šeimos skiriamąjį ženklą. Turėjo ir Rosečių akis: chereso spalvos rainelės, tamsesnės pakraščiuose, ryškiai šviečiančios baltymų fone, plačios ir klausiančios po juosvom blakstienom. Tačiau pieno baltumo spalvos oda buvo keltiška, apie tiesią nosį nuberta strazdanomis. Iš Mailso Kernio paveldėjo didelę burną ir tvirtus dantis.

Kai prieš šešerius metus baigė koledžą ir įtikino Mailsą, kad neketina kraustytis, šis išsireikalavo, kad ji pasidarytų miegamojo remontą. Nuolat lankydamasi „Sotheby“ ir „Christie“ aukcionuose, prisirinko eklektiškų daiktų: varinę lovą, antikvarinę spintą, Bombėjaus stiliaus komodą, Viktorijos laikų kėdę ir seną, visomis spalvomis švytintį persišką kilimą. Lovos užtiesalas, raukiniai ir pagalvės dabar buvo visiškai balti; naujo aksominio kėdės apmušalo spalva buvo tokio pat turkio atspalvio kaip ir viena kilimo juosta; visiškai baltos sienos derėjo prie paveldėtų iš motinos šeimos rafinuotų paveikslų ir graviūrų. Sykį „Women’s Wear Daily“ fotografavo ją šiame kambaryje ir linksmam pavadinu ją elegantišku, perteikiančiu nepakartojamą Nyvės Kerni braižą.

Nyvė, įsispyrusi į šlepetes, Mailso vadinamas vaikiškais batukais, atitraukė užuolaidas. Nusprendė, jog orų pranešėjui nereikėjo būti genijumi, kad pasakytų, kokia ši sniego audra reikšminga. Jos kambarys Švabo name ties Septyniasdešimt ketvirtosios ir Riversaido kelio sankryža buvo su vaizdu į Hadsono upę, tačiau dabar namai Naujajame Džersyje kitoje upės pusėje vos įžiūrimi. Henrio Hadsono greitkelis buvo užsnigtas ir jau pilnas atsargiai judančių automobilių. Be abejo, šitie ilgokai kelyje besikankinantys žmonės į miestą išsiruošė anksti.

Mailsas jau sukiojosi virtuvėje, buvo įjungęs kavinuką. Susilaikydama nuo pastabų apie tai, koks jis pavargęs, Nyvė pakštelėjo Mailsui į skruostą. Vadinasi, vėl prastai miegojo. Pamanė, būtų gerai, jei jis apsigalvotų ir retkarčiais išgertų migdomųjų tablečių.

– Kaip laikosi Legenda? – paklausė.

Mailsui išėjus į pensiją, laikraščiai jį nuolat vadino „legendiniu Niujorko policijos komisaru“. Jis to negalėjo pakęsti.

Nekreipdamas dėmesio į klausimą, žvilgtelėjo į ją apsimestinai nustebęs.

– Tik nesakyk, kad esi nepasiruošusi bėgioti Centriniam parke? – net šūktelėjo. – Ką bebaimei Nyvei reiškia viena pėda sniego?

Daug metų jie bėgiodavo kartu. Dabar, kai pats bėgioti nebegalėjo, jaudindavosi dėl jos ankstyvų rytinių lakstymų. Bet Nyvė įtarė, kad jis jaudinosi visada.

Iš šaldytuvo ji paėmė šotį su apelsinų sultimis. Neatsiklaususi pripylė aukštą stiklinę jam, žemą – sau ir pradėjo skrudinti duoną. Mailsas mėgo sočius pusryčius, bet dabar kiaušininė su kumpiu iš jo mitybos buvo išbraukta. Taip pat sūris, jautiena ir, kaip jis sakydavo, „pusė to maisto, dėl kurio apskritai norėdavosi laukti valgio“. Sulig sunkiu širdies priepuoliu ne tik buvo apribota mityba, bet ir baigėsi karjera.

Sėdėjo draugiškai tylėdami, nebyliai susitarę dalydamiesi rytinį „Times“. Tačiau žvilgtelėjusi į Mailsą Nyvė suprato, kad jis neskaito. Nieko nematydamas spokso į laikraštį. Skrebutis ir sultys nepaliesti. Tik buvo matyti, kad paragavo kavos. Nyvė atidėjo antrąjį laikraščio skyrių.

– Gerai, – prabilo. – Pasakyk man. Prastai jautiesi? Dėl Dievo meilės, jau turėtum gerai žinoti, kad nereikia vaidinti tylaus kankinio.

– Ne, man viskas gerai, – atsakė Mailsas. – Jei turi omeny mano krūtinės skausmus, atsakymas – ne. – Numetęs ant grindų laikraštį, paėmė kavą. – Šiandien iš kalėjimo išeina Nikis Sepetis.

Nyvė aiktelėjo.

– Maniau, pernai atsisakyta paleisti jį lygtinai?

– Pernai buvo ketvirtas kartas, kai jis prašė. Jis išbuvo visą bausmę, tik paleidžiamas kiek anksčiau dėl gero elgesio. Šiąnakt grįžta į Niujorką.

Mailso veidą surakino šalta neapykanta.

– Tėti, pasižiūrėk į veidrodį. Jei taip ir toliau, prisišauksi dar vieną širdies smūgį. – Nyvė pajuto, kad rankos dreba. Vildamasi, jog Mailsas nepastebės ir nepamanys, kad ji išsigandusi, išikibo į stalą. – Kol Sepetis kalėjo, man buvo nusispjaut jo keliamos grėsmės. Tu ištikus metus bandei jį susieti su... – Balsas nutrūko, paskui ji vėl prabilo: – Ir neatsirado jokio įrodymo, kurį būtų galima susieti su juo. Ir dėl Dievo meilės, nedrįsk jaudintis dėl to, kad jis grįžo į gatvę.

Jos tėvas, JAV prokuroras, Nikį Sepetį, Sepečių mafijos šeimos galvą, ikišo už grolių. Skelbiant nuosprendį, Nikio buvo paklausta, ar norėtų ką nors pasakyti. Jis parodė į Mailsą.

– Girdėjau, yra manančių, kad padarei gerą darbą mane patupdydamas, ir jie tave paskyrė policijos komisaru. Sveikinu. „Post“ išspausdino gražų straipsnį apie tave ir tavo šeimą. Pasirūpink savo žmona ir vaiku. Jiems gali prireikti didesnės apsaugos.

Po dviejų savičių Mailsas davė policijos komisaro priesaiką. Praėjus mėnesiui, jo jaunosios žmonos, Nyvės motinos, trisdešimt ketverių Renatos Roseti Kerni, kūnas perpjauta gerkle buvo rastas Centriniam parke. Nusikaltimas niekada nebuvo atskleistas.

Nyvė nesiginčijo, kai Mailsas užsispyrė iškviesti taksi jai į darbą.

– Negali eiti, kai tiek sniego, – pasakė jis.

– Abu žinom, kad tai ne dėl sniego, – atkirto ji. Atsisveikindama pabučiavo, apglėbė jo kaklą ir suspaudė glėbyje. – Mailsai, vienintelis dalykas, kuris mums turėtų rūpėti, yra tavo sveikata. Nikis Sepetis tikrai neketina grįžti atgal į kalėjimą. Jei jis žino, kaip melstis, tegul meldžiasi, kad man ilgai ilgai nieko nenutiktų.

Niujorke visi, išskyrus tave, mano, jog kažkoks smulkus sukčius užpuolė ir nužudė mamą dėl to, kad ji neatidavė savo rankinės. Tikriausiai ėmė ant jo rėkti itališkai, ir jis puolė į paniką. Tai gi, prašau pamiršti Nikį Sepetį, ir tegu dangus sprendžia, kas iš mūsų atėmė mamą. Gerai? Pažadi?

Jo linktelėjimas ją tik šiek tiek įtikino.

– Dabar dink iš čia, – paliepė jis. – Taksi skaitiklis sukasi ir jau tuoj prasidės mano televizijos žaidimai.

Sniego valytuvų padarytą darbą Mailsas būtų pavadinęs paviršutinišku mėginimu pašalinti bent šiek tiek pusnių nuo Vest Endo aveniu. Mašina šliaužė ir čiuožė slidžiomis gatvėmis, kirto vakarų–rytų kelią ir ties Aštuoniasdešimt pirmąja gatve pasuko parko link. Nuvė susivokė bergždžiai galvojanti apie tuos „jei tik“. Jei tik jos motinos žudikas būtų buvęs surastas. Galbūt laikui bėgant Mailsas būtų išgijęs nuo netekties, kaip išgijo ji. O jam taip ir liko atvira pūliuojanti žaizda. Jis visada kaltino save savotiškai nuvylęs Renatą. Metų metus kankinosi, kad į grasinimą neregavo rimtai. Jį slėgė mintis, kad, turėdamas didžiulius Niujorko miesto policijos departamento išteklius, nesugebėjo nustatyti žudiko tapatybės, kuris, buvo tikras, veikė Sepečio užsakymu. Vienintelis iki galo nebaigtas dalykas jo gyvenime – rasti tą žudiką ir priversti jį ir Sepetį sumokėti už Renatos mirtį.

Nuvė sudrebėjo. Taksi buvo šalta. Vairuotojas turbūt žvilgčiodavo į galinio vaizdo veidrodėlį, nes pasakė:

– Apgailestauju, ponias, šildytuvai veikia prastokai.

– Nieko baisaus.

Ji pasuko galvą norėdama išvengti pokalbio. Tie „jei tik“ nesustodami sukosi jai galvoje. Jei tik žudikas būtų buvęs surastas ir nuteistas prieš daugelį metų, Mailsas būtų galėjęs ramiai gyventi. Šešiasdešimt aštuonerių jis tebebuvo patrauklus vyras ir per visus šiuos metus daugybė moterų ypatingai šypsodavosi lieknam, plačiapečiam komisarui tankiais, per anksti pražilusiais plaukais, ryškiomis mėlynomis akimis ir netikėtai šilta šypsena.

Ji buvo taip giliai susimąsčiusi, kad net nepastebėjo, kaip taksi sustojo priešais parduotuvę. Ant dramblio kaulo ir mėlynos spalvos stoginės buvo išraityta „Pas Nyvė“. Nuo ištirpusio sniego lašų sudrėkusioje vitrinoje, žvelgiančioje į Madisono aveniu ir Aštuoniasdešimt ketvirtąją gatvę, nepriekaištingo kirpimo šilkinės pavasarinės suknios tviskėjo ant apatiškai pozuojančių manekenių. Užsakyti skėčių, panašių į skėčius nuo saulės, buvo jos idėja. Manekenių pečius gaubė vienos spalvos rašto permatomi apsiaustai nuo lietaus. Nyvė juokaudavo, kad tai jos sukurtas įvaizdis „nebūk nuobodus per lietų“, kuris pasirodė esąs beprotiškai sėkmingas.

– Dirbat čia? – jai atsiskaitant paklausė taksi vairuotojas. – Atrodo prabangiai.

„Ši vieta priklauso man, drauguži“, – neįpareigojamai linktelėdama pamanė Nyvė. Apie tai pagalvojus vis dar kildavo jaudulys. Anksčiau šioje vietoje buvusi parduotuvė bankrutavo prieš šešerius metus. Jos savininkas, žinomas dizaineris Antonis dela Salva, senas jos tėvo draugas, ją ilgai įkalbinėjo perimti parduotuvę.

– Taigi tu jauna, – sakydavo jis prislopintu balsu su stipriu itališku akcentu, tapusiu neatskiriama jo asmenybės dalimi. – Tai pliusas. Mados srityje pradėjai dirbti, kai tik baigai mokyklą ir gavai pirmąjį darbą. Dar geriau, kad turi žinių ir uoslę. Pradžiai paskolinsiu tau pinigų. Jei nepavyktų, nors pavyks, galėsiu nurašyti. Turi tai, ko reikia sėkmei. Be to, ieškau kitos vietos drabužiams parduoti.

Šito Saliui reikėjo mažiausiai, ir abu tai žinojo, todėl ji buvo jam dėkinga.

Mailsas kuo griežčiausiai nepritarė, kad ji skolintųsi iš Salio. Tačiau ji surizikavo. Iš Renatos paveldėjo ne tik plaukus ir akis, bet ir puikų mados jausmą. Paskolą Saliui grąžino pernai, būtinai norėdama pridėti ir apskaičiuotas pagal pinigų rinką palūkanas.

Nyvė nė kiek nenustebo siuvimo kambaryje jau radusi dirbančią Betę. Betės galva palinkusi, kaktoje amžiams įsirėžusi surauktų antakių linija. Jos laibose ir raukšlėtose rankose adata su siūlu juda kaip įgudusio chirurgo. Ji siūlėjo sudėtingais karoliukų raštais siuvinėtos palaidinės kraštus. Pergamento plonumo veido odą dar labiau paryškino rėžiančia vario spalva dažyti plaukai. Nyvė nenorėjo pripažinti, kad Betei jau per septyniasdešimt. Sunku jai buvo įsivaizduoti tą dieną, kai ši nuspręs išeiti į pensiją.

– Pamaniau, darbus pradėsiu anksčiau, – pasakė Betė. – Šiandien turim galybę prisikaupusių siuvinių.

Nyvė nusitraukė pirštines ir nusivyniojo šaliką.

– Lyg nežinočiau. Ir Etelė Lambston reikalauja, kad viskas būtų padaryta iki šios popietės.

– Žinau. Kai tik baigsiu šį, imsiuosi taisyti jos siuvinius. Nesinorėtų gaišti laiko klausantis tų pliauškalų, jei visi jos įsigyti skudurai dar nebūtų sutvarkyti.

– Visi klientai galėtų būti tokie geri kaip ji, – švelniai atkreipė dėmesį Nyvė.

Betė linktelėjo.

– Tikriausiai. Beje, džiaugiuosi, kad prikabinai poniją Jeits įsigyti šį komplektą. Su tuo kitu, kurį matavosi, atrodė tarsi karvė ganykloje.

– Jis buvo ir penkiolika šimtų dolerių brangesnis, bet aš nenorėjau, kad jį pirktų. Anksčiau ar vėliau būtų atidžiau pažiūrėjusi į save veidrodyje. Pakanka nusagstyto blizgučiais viršutinio drabužio. Jai reiktų minkšto, laisvai krentančio sijono.

Stebėtinai nemažai pirkėjų, nepabūgę sniego ir slidžių šaligatvių, atėjo į parduotuvę. Dvi pardavėjos negalėjo atvykti, tad dieną Nyvė praleido prekybos aukšte. Pardavimas versle ją džiugino labiausiai, bet pastaruoju metu asmeniškai aptarnaujamų klientų skaičių teko apriboti iki kelių.

Vidurdienį Nyvė nuėjo į savo biurą kitoje parduotuvės pusėje, suvalgė sumuštinį su kava ir paskambino namo.

Mailsas vėl buvo atvirtęs Mailsu.

– „Laimės rate“ vos nelaimėjau keturiolikos tūkstančių dolerių ir „Champion“ pikapo, – pareiškė jis. – Būčiau laimėjęs ir tą šešių šimtų dolerių vertės prizą – dalmatiną iš gipso, kaip ji pristatė ta mergaitė.

– Na, tikrai jautiesi geriau, – nusprendė Nylvė.

– Kalbėjau su vaikiniais mieste. Jie turi patikimų žmonių, kurie stebi Sepetį. Sako, jis ganėtinai pasiligojęs ir nebe toks karingas.

Mailso balse ji juto pasitenkinimą.

– Ir tikriausiai jie tau priminė, jog nemano, kad jis kaip nors susijęs su mamos mirtimi. – Ji nelaukė, kol tėvas atsakys. – Šiandien kaip tik tinkamas vakaras makaronų patiekalui. Šaldiklyje yra labai daug padažo. Išsiimk, gerai?

Baigusi pokalbį Nylvė pasijuto ramiau. Ji nurijo paskutinį sumuštinio su kalakutu kąsnį, paskubomis išgėrė kavą ir sugrįžo į prekybos aukštą. Trys iš šešių matavimosi kabinų buvo užimtos. Nė viena smulkmena parduotuvėje nepraslysdavo pro jos įgudusį žvilgsnį.

Iš Madisono aveniu durys atsidarydavo į aksesuarų skyrių. Ji žinojo, kad tikroji priežastis, lėmusi jos sėkmę, ta, jog moterims, perkančioms suknelę ar kostiumą, aksesuarai – papuošalai, rankinės, batai, kepurės ir šalikai – buvo po ranka ir jų nereikėjo medžioti kitur. Jos parduotuvėje vyravo dramblio kaulo atspalviai, sofų ir kėdžių apmušalai išsiskyrė rausva spalva. Sporto apranga ir atskiros kostiumo dalys būdavo laikomos talpiose nišose per du laiptelius virš vitrinų. Išskyrus įmantriais moteriškais apdarais aprengtus vitrinų manekenus, jokių drabužių nesimatė. Klientė būdavo palydima iki kėdės, o tada už pardavimą atsakingas patarnautojas atnešdavo kasdienių drabužių, vakarinių suknelių ir kostiumų, kad ji išsirinktų.

Taip jai patarė Salis.

– Antraip visokios gvėros trauks tavo rūbus nuo kabyklų. Brangioji, būk išskirtinė dabar ir visada, – pasakė jis ir, kaip paprastai, buvo teisus.

Nylvė apsisprendė dėl dramblio kaulo ir rausvos spalvos.

– Kai moteris žiūrės į veidrodį, nenoriu, kad fonas už jos konkuruotų su tuo, ką ketinu parduoti, – taip ji pasakė interjero dizaineriui, kuris norėjo, kad ji rinktųsi daugybę spalvotų lopų.

Popietė slinko, pasirodė keli klientai. Trečią valandą Betė išlindo iš siuvimo kambario.

– Lambston apdarai pataisyti, – pranešė Nyvei.

Etelės Lambston užsakymą Nyvė surinko pati. Visi drabužiai pavasariniai. Etelė buvo maždaug šešiasdešimties, laisvai samdoma rašytoja, gerą vardą įgijusi dėl vieno bestselerio.

– Rašau apie viską, kas tik egzistuoja šioje žemėje, – parduotuvės atidarymo dieną vienu įkvėpimu prisipažino Nyvei. – Aš viską vertinu nauju požiūriu ir tiriamu žvilgsniu. Aš kaip bet kuri moteris, ką nors matanti pirmą kartą arba kitu žvilgsniu. Rašau apie seksą ir santykius, gyvūnus, slaugos namus ir organizacijas, nekilnojamąjį turtą ir kaip tapti savanoriu, apie politines partijas ir... – Jai pritrūko oro, jos jūros mėlio akys užsimerkė, aplink veidą plaikstėsi balkšvi plaukai. – Bėda ta, kad dirbu tiek daug, jog nebelieka laiko sau. Jei nusiperku juodą suknelę, viskas baigiasi tuo, kad galiausiai prie jos apsiaunu rudus batelius. Juk čia turite visko. Kokia puiki idėja. Apenkit mane.

Per šešerius metus Etelė Lambston tapo naudinga kliente. Ji reikalaudavo, kad Nyvė ne tik konsultuotų dėl kiekvienos įsigyjamo rūbo siūlės, bet ir parinktų aksesuarus, taip pat sudarytų sąrašus, kas prie ko dera. Ji gyveno Vakarų Aštuoniasdešimt antrojoje gatvėje, namo iš smiltakmenio pirmame aukšte, kur Nyvė retkarčiais užsukdavo padėti nuspręsti, kurie rūbai Etelei bus tinkami dar ne vienus metus, o kuriuos reikės atiduoti.

Paskutinį kartą Nyvė Etelės spintą peržiūrėjo prieš tris savaites. Kitą dieną atėjusi, Etelė užsisakė naujų apdarų.

– Straipsnis apie madą, dėl kurio ėmiau interviu, jau beveik baigtas, – pasakė Nyvei. – Kai bus išspausdintas, daugybė žmonių pasius, bet jums patiks. Jums skyriau daug nemokamos reklamos.

Kol Nyvė rinko jai drabužius, jos nesutarė tik dėl vieno kostiumo. Nyvė bandė jį paimti.

– Nenoriu jums jo parduoti. Tai Gordono Stuberio. Atsisakau liestis prie bet ko, kas jo. Šitas jau turėjo būti gražintas. Negaliu pakęsti to žmogaus.

Etelė pratrūko juoktis.

– Palaukit, kol perskaitysit, ką apie jį parašiau. Aš jį nukryžiauvau. Bet kostiumo noriu. Jo drabužiai man puikiai tinka.

Dabar, kruopščiai dėdama drabužius į sunkius apsauginius maišus, Nyvė pajuto, kaip jai nevalingai susičiaupė lūpos, išvydus komplektą iš Stuberio. Prieš šešias savaites kasdien ateinanti parduotuvės tvarkytoja paklausė, ar Nyvė negalėtų pakalbėti su patekusia į bėdą jos drauge. Draugė buvo meksikietė, ji ir papasakojo Nyvei apie darbą Pietų Bronkse esančioje Gordonui Stuberiui priklausančioje nelegalioje parduotuvėje, kurioje išnaudojami darbuotojai.

– Mes neturime žaliosios kortos. Jis grasina mus įskųsias. Praėjusią savaitę aš sirgau. Jis atleido mane ir mano dukrą, nenori mums mokėti uždirbto atlyginimo.

Atrodė, jaunai moteriai dar nėra nė trisdešimt.

– Jūsų dukra! – šūktelėjo Nyvė. – Kiek jai metų?

– Keturiolika.

Nyvė atšaukė užsakymą iš Gordono Stuberio ir nusiuntė jam Elizabetos Baret Brauning eilėrašį, paskatinusį keisti vaikų darbą reguliuojančius įstatymus Anglijoje. Ji pabraukė posmą: „Tik maži, maži vaikai, o broliai mano, karčiai rauda.“

Kažkas iš Stuberio biuro nutekino informaciją žurnalui „Women’s Wear Daily“. Redaktoriai eilėrašį išspausdino pirmame puslapyje šalia kandaus Nyvės laiško Stuberiui ir paragino kitus mažmenininkus boikotuoti įstatymų nesilaikančius gamintojus.

Antonis dela Salva nusiminė.

– Nyve, sklinda kalbos, kad Stuberis slepia kai ką daugiau, ne vien pigią darbo jėgą naudojančias įmones. Dėl tavo sukkelto sąmyšio farai dabar šniukštinėja jo mokesčių deklaracijas.

– Nuostabu, – atšovė Nyvė. – Jei jis sukčiauja ir ten, tikiuosi, jį sučiups.

Na, nusprendė ištiesinusi Stuberio kostiumą ant pakabo, tai bus paskutinis daiktas, kurį parduosiu savo parduotuvėje. Ji pajuto begalinį norą perskaityti Etelės straipsnį mados tema. Žinojo, kad netrukus jis bus išspausdintas žurnale „Contemporary Woman“, kuriame Etelė dirbo pagalbine redaktore.

Pagaliau Nyvė parengė sąrašus Etelei. Mėlyno šilko vakarinis kostiumas; vilkėti balto šilko palaidinę; papuošalai dėžutėje A. Rausvas ir pilkas ansamblis; pilki bateliai, priderinta rankinė; papuošalai dėžutėje B. Juoda kokteilių suknelė... Iš viso aštuoni rinkiniai. Jų vertė su aksesuarais beveik septyni tūkstančiai dolerių. Tokią sumą Etelė išleisdavo tris ar keturis kartus per metus. Ji išsipasakojo Nyvei, kad prieš dvidešimt dvejus metus po skyrybų gavo didelę išmoką ir išmintingai ją investavo.

– Taip pat iki gyvenimo pabaigos jis man mokės alimentus – kas mėnesį po tūkstantį dolerių, – nusijuokė ji. – Tuo metu, kai skyrėmės, jam gerai sekėsi. Savo teisininkams pasakė, jog buvo verta išleisti kiekvieną centą, kad tik manęs atsikratytų. Teisme pareiškė: jei kada vėl ištekėčiau, vyras turėtų būti visiškai kurčias. Jei ne šita kandi pastaba, gal būčiau palikusi jį ramybėje. Jis dar kartą vedė ir turi tris vaikus, o jo barui nesiseka nuo tada, kai Kolumbo aveniu tapo baisiai prašmatnus. Retkarčiais jis paskambina ir maldauja, kad atleisčiau nuo įsipareigojimų, bet aš jam vis pasakau, kad to visiškai kurčio dar neradau.

Tą akimirką Nyvė jau buvo beveik pajutusi Etelei antipatiją. Tada Etelė liūdnei pridūrė:

– Aš visada norėjau šeimos. Mes išsiskyrėm, kai buvau trisdešimt septynerių. Penkerius metus, kol buvom susituokę, jis nenorėjo, kad pagimdyčiau vaiką.

Nyvė įprato skaityti Etelės straipsnius ir greitai suprato, kad nors Etelė atrodo plepi, lengvabūdė moteris, taip pat yra ir puiki

rašytoja. Nesvarbu, kokios temos imasi, visada atlieka išsamų tyrimą.

Registratorė Nyvei padėjo sukabinti kabėm drabužių maišų dugnus. Papuošalai ir batai buvo supakuoti atskirose dėžėse, tos surinktos į kartonines dramblio kaulo ir rausvo kartono pakuo-tes su užrašais „Pas Nyvę“. Su palengvėjimu atsidususi, Nyvė pa-skambino į Etelės butą.

Niekas neatsiliepė. Tikriausiai Etelė neįjungė atsakiklio. Nyvė nusprendė, kad ji tuoj pasirodys uždususi, gatvėje palikusi laukiantį taksį.

Ketvirtą valandą parduotuvėje klientų nebebuvo, tad Nyvė visus išleido namo. „Prakeikta Etelė“, – pagalvojo ji. Pati taip pat norėjo eiti namo. Tebesnigo. Jei taip snigs ir toliau, vėliau ji nebeišsikvies taksį. Etelei skambino ketvirtą trisdešimt, penk-tą, penktą trisdešimt. „Kas toliau?“ – klausė savęs. Tada jai šovė mintis. Palauks iki šeštos trisdešimt, kai paprastai užsidaro, tada, važiuodama namo, užveš daiktus Etelei. Be abejo, juos galėtų palikti namo prižiūrėtoji. Tada Etelė turės savo naująjį garderobą, jei sugalvos skubiai išvykti.

Taksi operatorius nenorėjo priimti jos iškvietimo.

– Ponia, mes kviečiam grįžti visus automobilius. Vairuoti – ti-kras pragaras. Bet palikit savo vardą ir telefono numerį. – Išgir-dus jos vardą, operatoriaus tonas pasikeitė. – Nyvė Kerni! Kodėl nepasakėt man, kad jūs esat komisaro dukra? Būkit tikra – mes parvešim jus namo.

Taksi atvyko dvidešimt minučių septintos. Automobilis at-sargiai judėjo dabar jau beveik neišvažiuojamomis gatvėmis. Vairuotojui nepatiko, kad reiks papildomai sustoti.

– Ponia, negaliu laukti, įstrigsiu.

Etelės bute niekas neatsiliepė. Nyvė skambino namo prižiū-rėtojai, bet veltui. Rausvo smiltakmenio name buvo dar keturi butai, tačiau ji nenučiuokė, kas jų gyventojai, todėl negalėjo rizi-kuoti ir palikti drabužių svetimiems. Galų gale išplėšusi čekį iš knygelės ir kitoje pusėje brūkštelėjusi žinutę, pakišo po Etelės

durimis: „Turiu Jūsų pirkinius. Paskambinkit, kai grįšit.“ Po parašu paliko ir savo namų telefono numerį. Paskui, vargdama su sunkiais krepšiais ir dėžėmis, grįžo į taksį.

Ranka pakėlė Etelės Lambston bute po durimis pakištą Nyvės raštelį, perskaičius numetė šalin ir tęsė kratą – ieškojo šimto dolerių vertės banknotų, pinigų, kuriuos Etelė dažnai slėpdavo po kilimais ar tarp sofos pagalvėlių ir linksmai vadindavo „ištižėlio Šeimo alimentais“.

Mailsas Kernis negalėjo atsikratyti nerimo, kuris vis augo ir graužė jį ištisas savaites. Jo senelė turėjo kažką panašaus į šeštąjį jausmą. „Aš kažką jaučiu, – sakydavo ji. – Bus bėdos.“ Mailsas aiškiai prisiminė, kaip buvo dešimties ir senelė gavo jo pusbrolio iš Airijos nuotrauką. Ji sušuko:

– Jo akyse matau mirtį.

Po dviejų valandų suskambo telefonas. Jo pusbrolis žuvo per nelaimingą atsitikimą.

Į Nikio Sepečio grasinimus Mailsas numojo prieš septyniolika metų. Mafija turi savo kodeksą. Jie niekada nepuola savo priešų žmonių ar vaikų. O tada žuvo Renata. Buvo nužudyta trečią valandą po pietų, kaiėjo per Centrinį parką pasiimti Nyvės iš Švenčiausiosios Širdies akademijos. Buvo šalta, vėjuota lapkričio diena. Nebuvo nė vieno liudininko, kuris būtų galėjęs pasakyti, kas nuviliojo ar privertė Renatą pasukti iš kelio ir atsidurti už muziejaus.

Pusė penkių, būdamas savo biure, jis sulaukė Švenčiausiosios Širdies akademijos direktoriaus skambučio: „Ponia Kerni neatvyko pasiimti Nyvės. Skambinome namo, bet niekas neatsiliepė. Ar kas atsitiko?“ Baigęs kalbėti, Mailsas kylant šleikštuliui suvokė, kad Renatai nutiko kažkas baisaus. Po dešimties minučių policija jau vykdė paiešką Centriniam parke. Automobilium važiuojant į užmiestį jam buvo pranešta, kad rastas jos kūnas.